

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Chmelíka, Ph.D., a soudců Mgr. Pavla Hradeckého a JUDr. Martina Tomka ve věci

žalobce: **ČEZ Distribuce, a.s.**, IČ 24729035
sídlem Teplická 874/8, 405 02 Děčín IV - Podmokly

proti
žalovanému: **J. N.** narozený dne [redacted]
bytem Ch. [redacted] n. [redacted], [redacted] R. [redacted] nad D. [redacted]

o 243.512,60 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 30. 5. 2019, č. j. 12 C 22/2018-137,

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu se ve výroku II. **mění** tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 79.607,47 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně od 23. 6. 2017 do zaplacení, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. V části výroku II, již byla žaloba zamítnuta co do zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 243.512,60 Kč od 2. 5. 2017 do 22. 6. 2017, se rozsudek okresního soudu potvrzuje.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady za řízení před okresním soudem 12.297 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný je povinen nahradit ČR – na účet Okresního soudu v Chrudimi náklady řízení 1 075 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku
- IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení 4.280 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

- V. Žalobci se z účtu Okresního soudu v Chrudimi vrací přeplatek soudního poplatku 8.196 Kč.

Odůvodnění:

1. Okresní soud shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 163.905,13 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení od 23. 6. 2017 do zaplacení do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok I), ohledně dalších požadovaných 79.607,47 Kč se zákonným úrokem z prodlení a ohledně zákonného úroku z prodlení z částky 243.512,60 Kč od 2. 5. 2017 do 22. 6. 2017 žalobu zamítl (výrok II), žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci náklady řízení 4.181 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok III), dále žalovanému uložil povinnost zaplatit České republice náklady řízení 720 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok IV) a konečně žalobci uložil povinnost zaplatit České republice náklady řízení 355 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (výrok V).
2. V odůvodnění rozsudku okresní soud uvedl, že žalobce se domáhal po žalovaném zaplacení částky 243.512,60 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení z titulu neoprávněného odběru elektrické energie žalovaným. Ten na adrese Ch[redimí] n[ádraží] R[ozhled] nad D[obruškou] prováděl neoprávněný odběr elektřiny z elektrizační soustavy, přičemž následkem tohoto jednání vznikl žalobci nárok na náhradu škody v souladu s ust. § 9 vyhl. č. 82/2011 Sb. Na výše uvedeném odběrném místě měla být na základě pracovního příkazu přerušena dodávka elektřiny, a jelikož nedošlo opakovaně ke zpřístupnění odběrného místa žalovaným, odstoupil obchodník s elektřinou od smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny. Žalovaný však v odběru elektřiny pokračoval, a to bez platné smlouvy o sdružených službách dodávky elektřiny. Tímto jednáním došlo k neoprávněnému odběru elektřiny, jehož výše byla zjištěna v místě osazeným měřidlem. Na daném odběrném místě došlo k opakovanému automatickému přetočení elektroměru, a to celkem dvakrát, přičemž elektroměr je pětimístný a v okamžiku dosažení spotřeby 99.999 kWh se tento typ elektroměru automaticky přetočí na hodnotu 0 kWh. Žalovaným neoprávněně odebraná elektrická energie tedy dosáhla celkem 211.748 kWh, ačkoliv stav viditelný na elektroměru ke dni jeho odpojení činil 11.748 kWh. Žalobce opakovaně vyzýval žalovaného k úhradě žalované částky, podle žalobce je žalovaný v prodlení s úhradou dlužné částky od 1. 5. 2017. Žalobce nadto podanou žalobou nepožaduje uhradit celou dlužnou částku, žádá pouze zaplacení 243.512,60 Kč. Na výzvu okresního soudu žalobce dále doplnil, že škodu vypočetl jako škodu skutečnou podle historie spotřeb odběrného místa žalovaného, upřesnil, že elektroměrový rozvaděč se nachází za uzamčenou branou a z ulice je přístupná jen pojistková skříň bez elektroměru, bez odemknutí nebylo možno demontovat elektroměr. Žalobce proto prováděl prostřednictvím svých zaměstnanců pravidelné odečty stavů, a to v roce 2013, 2014, 2015, v roce 2016 proběhl samoodečet nahlášený žalovaným. Elektroměr posléze demontovali technici společnosti NTL Forensics, neboť ti mají možnost přístupu k elektroměru i bez přítomnosti zákazníka. Žalobce dále zdůraznil, že ihned po demontáži elektroměru v lednu 2017 došlo k nárůstu spotřeby na elektroměru pro odběrné místo č. 2125486, které se nachází v téže nemovitosti a je tak zjevné, že žalovaný záměrně přepojoval jednotlivé elektroměry. Žalovaný se k podané žalobě nevyjádřil a po celou dobu jednání před okresním soudem zůstal pasivním.
3. Okresní soud po provedeném dokazování uzavřel, že žalovaný měl s Východočeskou energetikou, a.s. podepsanu smlouvu o dodávce elektřiny, přičemž dne 7. 11. 2007 obchodník s elektřinou odstoupil od smlouvy o dodávce elektřiny pro neplnění smluvních platebních povinností ze strany žalovaného. Žalovaný v období od roku 2004 do ledna 2015 byl vlastníkem předmětného objektu v R[ozhled] následně se vlastníkem stala firma Litera Gama s.r.o., která objekt pronajala žalovanému s tím, že je jeho povinností mít na sebe napsané smlouvy s dodavateli a těmto řádně a včas provádět úhrady odběrů. Výše odběru žalovaným byla v daném odběrném místě jednoznačně prokázána, a to právě odečty, které na místě průběžně probíhaly. Za období od 20. 1. 2014 do 20. 1. 2017, za něž žalobce náhradu za odebranou elektrickou

energii nárokoval, bylo žalovaným odebráno prokazatelně 42.230 kWh elektrické energie a žalobce jako náhradu škody za tento odběr požadoval částku 231.227,41 Kč, když ve svém výpočtu vycházel z vyhlášky č. 82/2011 Sb. ve znění pozdějších předpisů. Náklady na zjištění neoprávněného odběru elektřiny žalovaným představují 1.110 Kč, náklady na přezkoušení elektroměru v autorizovaném měřícím středisku dosáhly 9.043 Kč včetně DPH. Okresní soud za takto zjištěného skutkového stavu dovedl, že nárok žalobce na zaplacení v žalobě požadované částky je v převážné výši opodstatněný. Okresní soud však současně konstatoval, že nelze přehlédnout závěry usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 1. 4. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 29/13, z něhož plyne, že výpočet náhrady škody způsobené neoprávněným odběrem elektrické energie je třeba provést pro spotřebitele spravedlivým způsobem tak, aby se v maximální míře v konkrétním případě přiblížil výši skutečně vzniklé škody. Ačkoliv tedy v dané věci bylo prokázáno, že žalovaný byl vlastníkem a následně nájemcem objektu s povinností upravit si smluvně dodávky energie a žalobce jako distributor elektřiny prokázal svá tvrzení o neoprávněném odběru a prokázal i výši odběru a současně i funkčnost elektroměru, na kterém byla výše odběru v jednotlivých obdobích zaznamenána a za opodstatněné lze považovat i žalobcem nárokané náklady vzniklé v souvislosti se zjištěním a prokázáním výše neoprávněného odběru, dospěl okresní soud k přesvědčení, že skutečná škoda na uskutečněném odběru dosáhla toliko výše 151.620 Kč. Okresní soud tento závěr učinil na podkladě sice prokazatelně odebraných 42.230 kWh, avšak při stanovení výše škody za tento neoprávněný odběr vycházel ze zprávy ČEZ Prodej, s.r.o., který je dodavatelem energie pro rozsáhlou skupinu spotřebitelů, a proto při stanovení výše škody lze vycházet z cen tohoto dodavatele účtovaných spotřebitelům. Současně okresní soud konstatoval, že žalovaný byl prokazatelně vyzván k úhradě žalované částky až předžalobní výzvou zaslou dne 13. 6. 2017 se splatností 22. 6. 2017, a proto dnem následujícím, tedy od 23. 6. 2017 je žalovaný s úhradou dlužné částky v prodlení. Okresní soud tedy co do částky 163.905,13 Kč včetně příslušenství žalobě vyhověl, ve zbývajících částech žalobu zamítl a o nákladech řízení účastníků a nákladech České republiky vzniklých v souvislosti s vyplaceným svědeckým rozhodl podle poměru úspěchu a neúspěchu účastníků v řízení.

4. Proti rozsudku podal včas odvolání žalobce. Rozsudek okresního soudu považoval v principu za správný, avšak okresnímu soudu vytýkal, že nesprávně zaměnil či sloučil subjekt obchodníka s elektřinou a provozovatele distribuční soustavy. Provozovatel distribuční soustavy nesmí být držitelem licence na přenos elektřiny, naproti tomu obchodník s elektřinou je subjekt, který dodává zákazníkům elektřinu ve smyslu ust. § 30 Energetického zákona a je současně držitelem licence na obchod s elektřinou. Obchodník s elektřinou dodává zákazníkům elektřinu na základě uzavřených smluv, vystavuje zákazníkům faktury za spotřebovanou elektřinu a inkasuje platby za takto vystavené fakturace. Pokud zákazník neuhradí fakturu či zálohy, je to právě obchodník s elektřinou, který uvedené nedoplatky vymáhá a je zde tedy dán smluvní vztah zákazník – obchodník/dodavatel. Obchodník s elektřinou a provozovatel distribuční soustavy jsou tedy zcela rozdílné subjekty, a to nejen povahou své podnikatelské činnosti. Provozovatel distribuční soustavy nemá žádné informace o ceně dodávané elektřiny sjednané mezi obchodníkem a zákazníkem, probíhajících platbách či pohledávkách vyplývajících ze smluvního vztahu mezi obchodníkem a zákazníkem. Podle žalobce nelze v rámci výpočtu škody za neoprávněný odběr vycházet ze zprávy obchodníka s elektřinou ČEZ Prodej, a.s., neboť předložené vyjádření ČEZ Prodej, a.s. k dotazu okresního soudu uvádí pouze tolik, kolik by pravděpodobně činila celková tržní cena za spotřebovanou elektřinu ve výši 42.230 kWh, a to v průběhu příslušných časových období, v příslušné sazbě platné pro domácnost v základním produktu tohoto obchodníka. Podle žalobce se jedná o pravděpodobnou tržní cenu za příslušné období, která ovšem závisí na uzavření smluvních podmínek mezi obchodníkem s elektřinou a koncovým zákazníkem. Žalobce sám jako distributor nemá žádné prostředky do těchto smluvních vztahů jakkoliv zasáhnout. Uvedené vyjádření ČEZ Prodej, a.s. lze použít pouze jako orientační představu o smluvních cenách za 1 kWh elektřiny tohoto obchodníka. V dané věci se ovšem nejedná o smluvní vztahy mezi obchodníkem s elektřinou a zákazníkem. Žalovaný v tomto případě neměl uzavřenou

smlouvu na dodávku elektřiny a jedná se tudíž o neoprávněný odběr bez uzavřené smlouvy, je proto nutné vyloučit jakýkoliv smluvní základ, podle které by snad soud prvního stupně mohl použít tržní cenu za 1 kWh dle sazby pro domácnost. Způsob výpočtu náhrady škody způsobené neoprávněným odběrem elektrické energie vychází přímo ze zákona, a to z ust. § 51 a § 98a Energetického zákona a z vyhl. č. 82/2011 Sb.

5. Žalobce dále v odvolání podrobně vyložil, jakým způsobem je určována cena za 1 kWh při neoprávněném odběru a jaké skutečnosti se do výše této ceny promítají a současně konstatoval, že okresním soudem zmíněný ústavní nálezn z dubna roku 2014 není na posuzovanou věc aplikovatelný. Rozhodnutí Ústavního soudu hovoří o použití vyhl. č. 51/2006 Sb. a o výši škody za neoprávněně odebranou elektřinu stanovenou podle prováděcího předpisu k § 51 Energetického zákona, která je mnohonásobně vyšší než platby za elektřinu ve srovnatelných obdobích před neoprávněným odběrem a může plnit funkci sankční, namísto správné funkce kompenzační. Tyto závěry Ústavního soudu ovšem pojednávají o náhradním způsobu výpočtu dle § 14 odst. 2 až 5 vyhl. č. 51/2006 Sb., čemuž dnes odpovídá ust. § 9 odst. 2 až 8 vyhlášky. V posuzované věci ovšem žalobce vypočetl škodu skutečnou dle ust. § 9 odst. 1 vyhlášky (dříve § 14 odst. 1 vyhlášky č. 51/2006 Sb.), když výše škody byla stanovena na základě elektroměrem naměřené spotřeby. Žalobkyně požaduje náhradu škody za neoprávněný odběr způsobený odebíráním elektřiny bez uzavřené smlouvy o dodávce elektřiny distributorem za situace, kdy elektroměr spotřebu elektřiny měřil. Nejedná se proto o žádný fiktivní výpočet jako ve výše zmíněné judikatuře Ústavního soudu, jde o data naměřená elektroměrem a okresní soud tento výpočet ve výši 42.230 kWh shledal správným. Okresní soud měl proto výslednou spotřebu neoprávněně odebrané elektřiny vynásobit cenou za 1 kWh dle příslušného cenového rozhodnutí ERÚ, nikoli cenu za 1 kWh určit náhradním způsobem dle vyjádření obchodníka s elektřinou. Tento postup ukládá zákon a okresní soud proto nepostupoval správně, když jeho postup je v rozporu se zákonnými ustanoveními. Výsledná správná výše škody za způsobený neoprávněný odběr činí 231.227,47 Kč a připočtením částky ve výši 12.285,13 Kč představující prokazatelně nezbytně nutné náklady na zjištění neoprávněného odběru, které okresní soud též shledal opodstatněnými a správnými, činí celková škoda způsobená žalobci neoprávněným odběrem částku 243.512,60 Kč. Podle žalobce takto stanovená cena není mnohonásobně vyšší platbou za elektřinu, jak nesprávně tvrdí okresní soud, jde o kompenzaci žalobce za způsobenou škodu a vyšší cena za 1 kWh je v daném případě naprosto logická a legitimní, neboť osoba odpovědná za neoprávněný odběr musí být nějakým způsobem za své protiprávní jednání postižena. Je nutné vyslat jasný signál, že neoprávněně odebírat elektřinu je v rozporu se zákonnými ustanoveními a jedná se o neblahé chování, které nelze tolerovat. Pakliže by úvaha okresního soudu byla shledána správnou, nutně dojdeme k závěru, že neoprávněně odebírat elektřinu je vlastně v pořádku, neboť za tuto protiprávní činnost nepřijde žádný trest. Žalovaný by v takovém případě měl uhradit snad pouze takovou cenu, kterou by za normálních okolností, tedy bez neoprávněného odběru, hradil tak jako tak. To jistě nebyl záměr zákonodárce při tvorbě příslušných zákonných ustanovení. Postupem okresního soudu by byl smazán výchovný charakter celé zákonné úpravy neoprávněného odběru a dovedeno ad absurdum by nabádal odběratele k páčání neoprávněného odběru. V neposlední řadě pak úspěšné odhalování a trestání neoprávněných odběrů má příznivý odraz v pevné ceně za elektřinu pro každého odběratele. Škodu způsobenou neoprávněnými odběrateli v případě špatného odhalování ve svém důsledku hradí řádně platící odběratelé. Je proto v zájmu nejen žalobce, aby neoprávněné odběry odhaloval a vyslal signál celé společnosti, že takovéto jednání je nepřijatelné. Žalobce proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalobě bude vyhověno v plném rozsahu a žalovanému dále uloženo nahradit žalobci náklady řízení.
6. Krajský soud přezkoumal v mezích podaného odvolání rozsudek okresního soudu i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a o.s.ř.), ve věci rozhodl se souhlasem účastníků bez

nařízení jednání (§ 214 odst. 3 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je v převážné míře důvodné.

7. Krajský soud předně uvádí, že odvolání žalobce vyložil (srovnej § 41 odst. 2 o.s.ř. a § 211 o.s.ř.) jako odvolání proti výrokům II až V rozsudku okresního soudu, neboť v části, v níž okresní soud žalobci vyhověl (výrok I), žalobce zjevně revizi či zrušení této výrokové části rozsudku okresního soudu nežádal.
8. K věci samé pak odvolací soud považuje vhodné dodat následující.
9. Krajský soud se předně ztotožňuje se skutkovými a v převážné míře i právními závěry rozsudku okresního soudu, který se posuzovanou věcí zevrubně a pečlivě zabýval a dospěl ke správnému závěru o skutkovém stavu, tedy, že žalovaný bez platné smlouvy o sdružených dodávkách elektrické energie v žalobcem vymezeném období od 20. 1. 2014 do 20. 1. 2017 neoprávněně odebral elektrickou energii ve výši 42.230 kWh. Okresní soud srozumitelně a výstižně vyložil, na základě jakých v průběhu řízení učiněných skutkových zjištění dospěl k uvedenému závěru a správně se vypořádal i s otázkou pasivní legitimace žalovaného, když dovodil, že povinnost nahradit žalobci vzniklou škodu žalovaného stíhá jako původního vlastníka a posléze nájemce předmětného objektu s povinností upravit si smluvně dodávky energie nezávisle na pronajímateli. Potud lze závěry okresního soudu, včetně jím učiněného právního posouzení věci s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 458/2000 Sb. ve znění pozdějších předpisů a vyhl. č. 82/2011 Sb., považovat za správné a odvolací soud se s těmito závěry okresního soudu ztotožňuje a veden zásadou stručnosti proto v podrobnostech dále odkazuje na výstižné a přiléhavé odůvodnění rozsudku okresního soudu.
10. Stran výše náhrady škody způsobené neoprávněným odběrem elektřiny však odvolací soud dospěl k závěru odlišnému od okresního soudu, když ve shodě s odvolací argumentací žalobce je přesvědčen, že v mezích posuzované věci a za okresním soudem zjištěného skutkového stavu, tedy skutečném žalovaným učiněném neoprávněném odběru v rozsahu 42.230 KWh, není namístě aplikovat okresním soudem zmíněné rozhodnutí Ústavního soudu ČR ze dne 1. 4. 2014. V tomto směru lze zcela odkázat na přiléhavou a výstižnou odvolací argumentaci žalobce, s níž se odvolací soud ztotožňuje, kdy shodně se žalobcem je přesvědčen, že uvedené rozhodnutí Ústavního soudu míří na situace, v nichž je výše neoprávněně odebrané elektrické energie zjišťována náhradním způsobem výpočtu dle příslušných ustanovení vyhl. č. 82/2011 Sb.. Pro tyto účely zákonodárce stanovil, že nelze-li vzniklou škodu určit, je náhrada škody vypočtena způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem, jímž tehdy byla vyhl. č. 51/2006 Sb. a její ust. § 14 odst. 2 až 5, čemuž dnes odpovídá ust. § 9 odst. 2 až 8 vyhl. č. 82/2011 Sb.. V takovém případě lze skutečně uvažovat o tom, že stanoveným způsobem vypočtená výše škody je spíše škodou fiktivní, nemusí odpovídat realitě, a proto by bylo možné zvažovat určitou modifikaci v řízení požadované náhrady škody tak, aby výpočet škody se v maximální možné míře blížil škodě skutečně způsobené. Nyní posuzovaný případ je však odlišný v tom, že v průběhu řízení před okresním soudem se podařilo zjistit skutečnou výši neoprávněně odebrané elektrické energie, která byla stanovena na základě elektroměrem naměřené spotřeby a nejedná se o žádný fiktivní výpočet, jež je zmíněn v okresním soudem uváděném rozhodnutí Ústavního soudu, případně i v dalších rozhodnutích Ústavního soudu zabývajících se předmětnou problematikou (viz např. náleží ÚS sp. zn. I. ÚS 668/15 z 11. 8. 2015). Výsledná spotřeba neoprávněně odebrané elektrické energie tak měla být určena způsobem předpokládaným ust. § 9 vyhl. č. 82/2011 Sb., tedy stanovením ceny dle cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu účinného v době zjištění neoprávněného odběru elektřiny, přičemž ta je dle cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu pro rok 2011 (neoprávněný odběr byl odhalen 20. 1. 2017) č. 7/2016 a dle cenového rozhodnutí ERÚ č. 8/2016 stanovena v částce 5,474315 Kč za 1 kWh. Okresním soudem zjištěná výše neoprávněně odebrané elektřiny, tedy 42.230 kWh, tak měla být vynásobena cenou za 1 kWh dle výše uvedeného cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, čímž výsledná cena škody činí 231.227,47 Kč a se započtením

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

částky 12.285,13 Kč (částka dle zjištění okresního soudu nezbytná pro stanovení výše neoprávněného odběru), tak celková žalobcem právem požadovaná částka činí 243.512,60 Kč.

11. Z pohledu odvolacího soudu nelze tuto částku považovat za nikterak nepřiměřenou a výrazně nadsazenou, případně mnohonásobně překračující výši žalobci reálně způsobené škody. Nadto nelze přehlédnout argumentaci žalobce, s níž se lze nepochybně v obecné rovině ztotožnit, a sice že neoprávněný odběr elektřiny je jednáním, které nelze tolerovat. A proto současně nelze v každém jednotlivém případě pachatel takového deliktu ukládat povinnost uhradit škodu toliko ve výši, kterou by takový pachatel hradil i při řádném odběru, a to kupříkladu i se zohledněním různých cenových a jiných zvýhodnění, kterých by se takovému dlouhodobému řádnému odběrateli ze strany jeho dodavatele energií mohlo dostat. Byl by tím tak zcela smazán rozdíl mezi neoprávněným a řádným odběrem elektrické energie, pro řádné odběratele by takovýto přístup byl demotivující a naopak by mohl povzbudit snahy o rozšíření možného neoprávněného odběru ze strany práva nedbalých škůdců.
12. Odvolací soud tudíž vycházející ze shora rozvedených skutečností rozsudek okresního soudu v odvoláním napadeném výroku II změnil (§ 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř.) tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 79.607,47 Kč spolu se zákonnými úroky z prodlení, a to od 23. 6. 2017, když v tomto směru se odvolací soud ztotožňuje se závěry rozsudku okresního soudu o počátku prodlení žalovaného s úhradou uvedené částky, když žalobci se v průběhu řízení nepodařilo prokázat, že by prodlení žalovaného nastalo již od 2. 5. 2017. Ve zbývající části výroku II, již byla žaloba zamítnuta co do zákonného úroku z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 243.512,60 Kč od 2. 5. 2017 do 22. 6. 2017 proto odvolací soud rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil (§ 219 o.s.ř.).
13. V souvislosti se změnou rozsudku okresního soudu krajský soud rozhodl nově o nákladech za řízení před soudem prvního stupně (§ 224 odst. 2 o.s.ř.) a v řízení před okresním soudem úspěšnému žalobci (§ 142 odst. 1 o.s.ř.) přiznal náklady řízení 12.297 Kč, tvořených zaplaceným soudním poplatkem 9.741 Kč, pěti paušálními náhradami výdajů po 300 Kč (vyhl. č. 245/2015 Sb) a cestovným pověřeného zaměstnance žalobce k jednání před okresním soudem dne 5. 9. 2018 a 11. 12. 2018 v částce 693 Kč a 363 Kč, přičemž uvedenou částku je žalovaný povinen nahradit žalobce ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).
14. S ohledem na úspěch žalobce v řízení před okresním soudem je žalovaný současně povinen nahradit (§ 148 odst. 1 o.s.ř.) České republice – na účet Okresního soudu v Chrudimi náklady řízení v částce 1.075 Kč vynaložené v souvislosti s výplatou svědečného, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).
15. O nákladech odvolacího řízení krajský soud rozhodl podle ust. § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. a v odvolacím řízení úspěšnému žalobci přiznal právo na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s uplatňováním práva žalobce, sestávajících ze zaplaceného soudního poplatku 3.980 Kč a jedné paušální náhrady ve výši 300 Kč za podání odvolání (§ 1 odst. 3 písm. f) vyhl. č. 254/2015 Sb. ve znění pozdějších předpisů), přičemž náklady odvolacího řízení 4.280 Kč je žalovaný povinen nahradit žalobci ve lhůtě 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).
16. Ve smyslu ust. § 10 odst. 1 věty druhé zákona č. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů (o soudních poplatcích) soud vrátil žalobci přeplatek soudního poplatku 8.196 Kč, neboť ačkoliv bylo zřejmé, že žalobce podal odvolání pouze do výroku II rozsudku (a závislých nákladových výroků), tedy do té části rozsudku, již nebylo žalobě vyhověno, soudní poplatek byl žalobci vyměřen z celé částky, již se žalobce před soudem prvního stupně domáhal, nikoliv z té, která se stala předmětem odvolacího řízení. Přeplatek soudního poplatku bude žalobci po právní moci rozsudku vrácen z účtu Okresního soudu v Chrudimi.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné.

Proti tomuto rozsudku je za podmínek uvedených v ust. § 237 a § 238 o.s.ř. přípustné dovolání. Dovolání se podává do 2 měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku prostřednictvím okresního soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, k Nejvyššímu soudu ČR v Brně. Přípustnost dovolání posoudí Nejvyšší soud ČR jakožto soud dovolací (§ 239 o.s.ř.).

Pardubice 30. října 2019

JUDr. Jaroslav Chmelík, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Nováková.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 09.12.2019 a je vykonatelné. Připojení doložky provedla Jana Heřmanská dne 19.12.2019.